

de forskellige Lønningsforslag, som foreligge for Rigsdagen i Aar, og opgjorde dem til et samlet Beløb af omtrent 2 Mill. Kr. Hertil skal jeg sige, at det ene Forslag om Underofficerernes Lønningsssatser er jo noget, som dette Ting paa en vis Maade har gjort færdigt i Fjor. Det kan ikke forbavse — jo, det kan forbavse at se dette Forslag igen, for det kunde udmærket være gjort færdigt i Fjor. Betænkningen forelaa jo før 1ste April, og det viste sig, at Samlingen blev forøget med 3—4 Uger, hvor de 30 af Rigsdagens 180 Medlemmer vare stærkt beskæftigede i Jernbanedvalget, medens vi andre 150 ikke havde meget andet at bestille end at hæve vor Diæter. Der havde været rigelig Tid til ikke at lade Forslaget blive i Betænkningen, men lade det gaa til 2den og 3die Behandling, og saa muligvis faa det gennemført, især da alle vare enige om Forslaget. Det er altsaa ikke noget, man kan bebrejde Ministeriet nu, at ogsaa dette Forslag findes i Aar blandt de 2 Millioner, som her kræves til Lønning. Med Hensyn til Post- og Telegrafvesenets Lønninger vil jeg tillade mig at minde om, at man nu i flere Aar fra forskellige Sider her i Tinget har anmodet Ministeren om ogsaa at fremkomme med saadanne Forslag, saa at de foreligge, er der heller ikke noget mærkeligt i. Og endelig, at der her foreligger Forslag med Hensyn til Statsbanelønningerne, er jo heller ikke noget nyt, thi det var jo Forudsætningen, at der skulde foreligge et saadant, meget mere omfattende Forslag fra Kommissionens Side, og jeg betvivler, at det Forslag, som en Gang kommer fra Kommissionens Side, har en mindre Fordring til Statskassen til Følge end det foreliggende Forslag. Altsaa, at nu i Aar ogsaa dette Forslag foreligger, kan i og for sig ikke forundre nogen. Men saa undrer det mig, at det ærede Medlem spørger, uden at give sig selv Svar: Hvor skal Pengene komme fra? Det er jo et meget naturligt Spørgsmaal, som man altid stiller, naar man skal give Penge ud. Hvor skulde de komme fra? Men jeg kunde nævne flere Tilfælde, hvor det ærede Medlem ikke har været saa synderlig bekymret for, hvor Pengene skulde komme fra. Her i denne Sag vil jeg dog udtrykkelig gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal er ganske uberegtiget, thi Ministeren har jo forelagt et Forslag om en Takstforøgelse for Jernbanerne, som, hvis den bliver vedtaget, vil give en Indtægtsforøgelse for Statskassen, som er meget større end det Beløb, dette Forslag kræver, ja som næsten,

saa vidt jeg husker, løber op til det Beløb, som kræves til alle de Lønningsforslag, som bleve nævnte i Gaar. Jeg synes altsaa, at det ærede Medlem egentlig selv kunde have givet sig Svar her og ikke havde behøvet at spørge. Nu hører jeg nok, at Ministeren, saa vidt jeg forstod den sidste ærede Taler, faar Bebrejdelser, fordi han ogsaa har forelagt en Takstlov, som altsaa tilsigter at forøge Indtægterne. Altsaa Ministeren har tillige givet Anvisning paa, hvor Pengene skulde komme fra, og det endda flere, end der kræves hertil, og det bebrejder man Ministeren. Den Gang, vi havde Postlønningsloven for, bebrejdede man Ministeren, at han ikke tillige gav Anvisning paa, hvor Pengene skulde komme fra, og Ministeren sagde da meget rigtigt, at hvis han havde sammenkoblet det Forslag med et Forslag om Forøgelse af Porto, kunde man maaske sige, at han havde lagt Sten i Vejen for sit eget Forslag. Det er virkelig meget vanskeligt at tilfredsstille os her nede i det høje Folketing, thi enten man gør det ene eller det andet, er det galt. Der er i øvrigt ikke Spor af Anledning for mig til at optage en Debat om de mange mærkelige Udtalelser, vi hørte fra den sidste ærede Taler. Men den sidste ærede Taler har ikke Lov at behandle det foreliggende Forslag som en Gave, Ministeren kunde ønske at uddele til Funktionærerne. Erkender dette Ting, at Funktionærerne ved Statsbanerne have et berettiget Krav paa at faa deres Lønninger forbedrede — og det er der jo, saavidt jeg ved, ikke nogen her i Tinget, der betvivler — saa har man ikke Lov at kalde et saadant Forslag for en Gave, og det er jo ikke Ministeren, der ønsker at uddele en Gave. Det er Administrationen i Forening med Tingene her, hos hvem der er et Ønske om at forbedre disse Lønningsforhold, og vi have, som sagt, erkendt, at det er berettiget, at dette sker. Naar det ærede Medlem saa sagde i sin Tale, at Socialdemokratiet maatte huske vel paa, at de kun ved loyalt, fredeligt Samarbejde med Venstre kunde opnaa noget af det, de ønske, saa vil jeg dertil bemærke, at for saa vidt det ærede Medlem derved sigter til at forbedre smaatstillede Menneskers Kaar, kan hverken Socialdemokratiet eller Venstre eller Højre tage den Ting i Forpagtning, og det har heller ikke noget med Socialdemokratiet at gøre, det vil sige, naar man ser det som et Parti med socialistiske Formaal, med de Formaal, som nu en Gang ere opstillede for dette Parti. Der er to